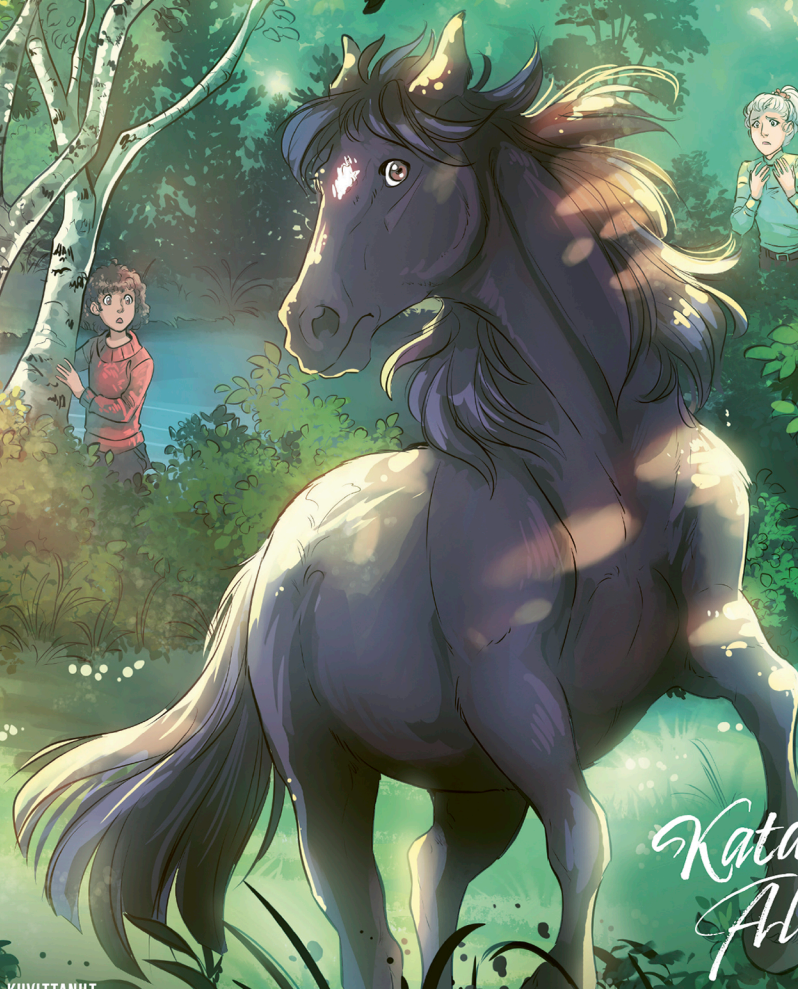

HEVOSKALLION KUISKAAJAT

SANATON YHTEYS

*Katariina
Alongi*

KUVITTANUT

ELLI PUUKANGAS

TAMMI

*Katariina
Alongi*

*Kuvittanut
Elli Puukangas*

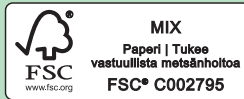

HEVOSKALLION KUISKAAJAT

SANATON YHTEYS

TAMMI · HELSINKI

*Omistettu kummitytölleni Iisalle,
uuden ajan hevostytölle,
sekä hänen äidilleen Krisselle,
jonka kanssa olen käynyt
pitkää matkaa uuteen aikaan.*

Teksti © Katariina Alongi 2024
Kuvat © Elli Puukangas 2024
Teoskokonaisuus © Tammi 2024
Kansi ja taitto Laura Lyytinen
Kustantaja Tammi
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-5885-0
Painettu EU:ssa

TARA

1

”Onpa hienon näköinen paikka”, äiti sanoo reippaalla äänellä, kun he ajavat koulun pääportista sisään.

Valtavan kokoinen valkoinen kartano vilahtelee puiden välistä, mutta Tara vajoaa syvemmälle auton etupenkkiin ja kääntää katseensa pois. Hän ei halua nähdä, miltä koulu näyttää. Ihan sama, vaikka se olisi maailman hienoin palatsi.

Äiti pysäköi auton pihan reunaan ja kääntyy katsomaan Tाराа, joka murjottaa parhaansa mukaan viereisellä penkillä.

”Tara”, äiti aloittaa ja huokaisee sitten syvään. ”Olen pahoillani, mutta tiedät itsekin, että tämä on juuri nyt ainoa vaihtoehto.”

Tara tuijottaa itsepintaisesti kumimattoa auton lattialla. Tämä on hänen elämänsä toiseksi kamalin hetki. Kamalin oli silloin, kun äiti ja isä kertoivat asumuserosta. Sinä päivänä Taran maailma romahti. Kaikki on yhä mustaa sisältäpäin, eikä tämä ainakaan auta.

Äiti sukii hiuksiaan järjestykseen, vilkaisee takapeiliin ja avaa auton oven.

”Mennäänpä nyt vain. Luulen, että sinulla on täällä Hevoskallion kartanossa kivaa, jos vain annat sille mahdollisuuden.”

Tara jää autoon istumaan. Hän kuulee, miten äiti avaa takaluukun ja nostaa Taran laukut ulos.

”Tara.”

Äidin ääni ei ole enää lempeä, vaan siihen on tullut tuttua terävyyttä. Tara ei kuitenkaan kykene nousemaan autosta, ei ainakaan vielä.

Silloin kartanon ovesta putkahtaa nainen, joka vilkuttaa äidille.

”Tervetuloa Hevoskallion kartanon kouluun”, hän huutaa ja hymyilee ärsyttävän pirteästi.

Korkokengät kopisten äiti kävelee naisen luo, ja he alkavat jutella tuttavallisesti. Tara huokaisee helpotuksesta. Äiti on unohtanut hänet hetkeksi.

Pihaan kurvaa toinen auto perässään valkoinen hevostraileri. Kun auto pysähtyy, sen kyydistä hyppää Taran ikäinen tyttö, jonka leiskuvan punainen tukka on vedetty poninhännälle niskaan. Tytöllä on jalassaan turkoosit ratsastushousut ja päällään värikäs paita, jonka selässä lukee jotain. Tyttö alkaa varmoin ottein availta hevostrailerin

takaluukkua samalla, kun antaa ohjeita auton kuljettajalle, joka on tullut auttamaan.

Niskaan tulee kramppi, niin kovasti Tara joutuu kääntämään päätään nähdäkseen, mitä pihalla tapahtuu. Hän irrottaa turvavyön ja vaihtaa asentoa. Toivottavasti tyttö ei huomaa hänen katsettaan. Pelko on kuitenkin turha, sillä tytöllä on selkeästi kädet täynnä.

Trailerin ovi aukeaa, ja hän peruuttaa pihalle kirjavan ponin. Se on niin pieni, että Tarakaan ei ehkä voisi

sillä ratsastaa, vaikka onkin ikäisekseen pienikokoinen. Miksi tytöllä on niin pieni poni?

Tyttö hakee katseellaan jotain, todennäköisesti miestä, joka ajoi hänet koulun pihaan, mutta tämä on kadonnut Taran äidin lailla isoon koulurakennukseen. Tara yrittää vajota syvemmälle penkkiin, mutta liian myöhään: tyttö on jo huomannut hänet. Hän taluttaa ponin Taran auton viereen ja koputtaa ikkunaan.

”Moi”, tyttö sanoo, ja hänen pisamaiset kasvonsa leviävät hymyyn.

Tara ei saa sanaa suustaan. Jos hän jotain inhoaa, niin tuntemattomien ihmisten kanssa puhumista.

”Voitko sä auttaa mua?” tyttö kysyy auton ikkunan takaa. ”Jonkun pitää pidellä Miniä, kun mä otan mun toisen ponin ulos traikusta.”

Tara ei keksi muutakaan ratkaisua, joten hän nousee autosta, vaikka oli vannonut, ettei tekisi sitä. Äiti ei onneksi ole täällä vaan jossain koulun uumenissa suunnittelemassa Taran elämän pilaa-mista lopullisesti.

”Moi, mä olen Emmi”, tyttö sanoo ja hymyilee taas. Pisamia on varmaan ainakin sata. ”Mikä sun nimi on?”

”Tara”, Tara saa sanottua katse tiukasti kengissään. On vaivaan-nuttavaa seistä siinä auton vieressä tumput suorina. Emmi ei kuitenkaan ole huomaavinaan hämmennystä vaan ojentaa riimunnarun Taralle.

”Voitko pitää Ministä hetken kiinni? Se on tosi kiltti, mutta sitä ei voi sitoa kiinni, koska sille tulee vetopaniikki.”

Vastahakoisesti Tara tarttuu naruun. Hän ei ole ikinä kuullut vetopaniikista, mutta toisaalta hänen hevostietämyksessään on toivomisen varaa. Vetopaniikki tosin kuulostaa siltä, mikä Taralla on juuri nyt: äiti yrittää vetää häntä väkisin tähän typerään kouluun, ja Taralla on paniikki.

”Mä otan Trixin ulos traikusta, siihen ei mene kuin pari sekuntia”, Emmi sanoo. Tara ei ehdi vastata, kun tyttö juoksee jo takaisin

trailerille, jossa kermanvärinen poni nojailee takapuomiin. Se on selkeästi valmis tulemaan pihalle.

Tara seistä pönöttää nolona auton vieressä riimunvartta pidellen. Miten hän ei saa edes yhtä sanaa suustaan ulos? Ruskeankirjava poni hamuaa hänen hupparinsa taskua. Tara yrittää työntää sen turpaa kauemmas, mutta poni ei lopeta, päinvastoin: se tarttuu hampaillaan huppuun.

”Hei älä”, Tara sanoo ja yrittää irrottaa ponin otetta. Hänen kasvojaan alkaa kuumottaa. Sillä välin Emmi on saanut isomman ponin ulos trailerista ja taluttaa sen Taran luo.

”Voi ei, kiskooko Mini sua hupusta?” hän nauraa. ”Tuo on sen bravuuri.”

Taraa ei naurata yhtään. Ponin ote on tiukka, eikä hän voi sille mitään. Lopulta Emmi rientää apuun. Hän työntää sormet näppärästi ponin suuhun, ja se päästää irti.

”Sori”, Emmi hymyilee. ”Mini on ihan mahdollon. Mä voin ottaa sen nyt, ellet sä halua lähteä mun kanssa viemään poneja tallille?”

Tallille? Hento kiinnostuksen liekki pilkahtaa jossain syvällä Taran sisällä. Hän vilkaisee kartanorakennusta, joka kohoaa parkkipaikan vieressä kuin jättiläismäinen kummitustalo. Se on nielaissut äidin täysin uumeniinsa.

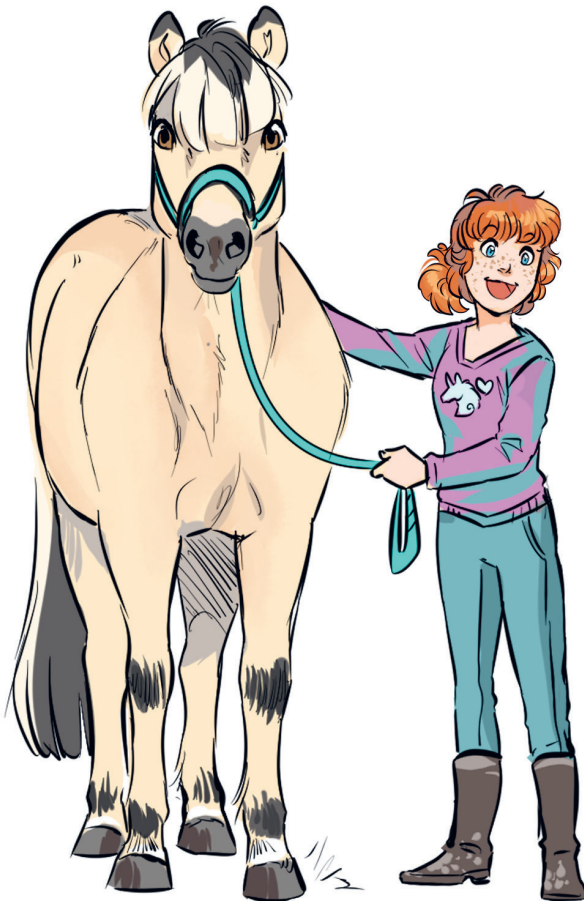
”Munkin isä on siellä ilmoittamassa mua kouluun”, Emmi sanoo kuin lukisi Taran ajatukset. ”Monennelle sä olet tulossa? Mä aloitan seiskan. Niin siistiä, olen odottanut jo kaksi vuotta, että pääsen tänne kouluun.”

Tara ei sano mitään, sillä sanat ovat yhä vain kateissa. Se ei tunnu

häiritsevän Emmiä. Hän lähtee kävelemään kohti punaista rakennusta, joka pilkottaa kauempana.

”Tule, talli on täällä päin”, hän huikkaa olkansa ylitse.

Taran ei auta kuin seurata tuota outoa tyttöä, joka puhuu hänelle kuin he olisivat tunteneet toisensa aina. Onneksi Mini-poni kävelee heidän vierellään kiltisti eikä hamua enää Taran vaatteita.

TARA

2

Keskellä tallin pihaa makaa iso, musta koira. Heidät nähdessään se haukahtaa kerran ja tyytyy sitten heiluttamaan laiskasti häntäänsä. Silloin punaiseksi maalatun tallin ovesta astelee nuori poika, jolla on tumma iho ja kikkarat hiukset.

”Moi, etsittekö mun isää?” hän kysyy.

”Jos se tietää, mihin mun pitää viedä nämä ponit?” Emmi sanoo ja pysäyttää Trixin keskelle pihaa. ”Meille pitäisi olla täällä kaksi pihattopaikkaa.”

”Onko tuo vuonohevonen?” Poika katselee Trixiä, joka seisoo rauhallisena Emmin vieressä.

”On”, Emmi vastaa ja katsoo poniaan ylpeän näköisenä.

”Sen nimi on Trix. Ja mä olen Emmi.”

”Mä olen Luka”, poika sanoo. Hänen mantelinmuotoiset

silmänsä ovat jännän väriset, vihertävän ruskeat. ”Ja tuo on Nemo”, poika jatkaa ja nyökkää mustan koiran suuntaan.

Tara seuraa keskustelua sivusta niin kuin aina. Hän on näkymätön mutta vain hetken, koska pian Lukan erikoiset silmät kääntyvät katsomaan häntä. ”Mikä sun nimi on?”

Juuri silloin Mini nappaa taas kiinni Taran hupparista ja nykäisee topakasti. Voi ei.

”Tara”, hän saa kuitenkin sanottua samalla, kun yrittää irrottaa ponia. Onneksi pojan isä ilmestyy näköpiiriin ja vie kaikkien huomion pois Tarasta ja riiviöponista. Mikä sitä oikein vaivaa?

Pian he jo kävelevät tallin käytävällä. Tara seuraa Emmiä ja Trixiä, eikä Minikään onneksi piinaa häntä enää. Tara huokaisee helpotuksesta. Toivottavasti hän voi antaa ponin takaisin Emmille, ennen kuin se syö hänen huppariinsa reiän. Siitä äiti ei pitäisi.

Ponit päästetään yhdessä isoon karsinaan, josta on oviaukko ulos. Hetken sisätiloissa pyörityään ne lähtevät tutkimaan ulkotarhaa.

”Ne voivat asua aluksi tässä ja tutustua aidan yli pihattokaverihinsa Topteniin, Tikiin ja Nilssoniin”, Lukan isä sanoo. ”Sitten kun ne tuntevat toisensa, voimme yhdistää pihatot.”

Emmi juttelee Lukan ja hänen isänsä kanssa Taran kuunnellesa hölmönä vieressä. Hän ei tiedä, pitäisikö hänen mennä takaisin autolle – äitikin varmaan jo ihmettelee, minne hän on kadonnut. Toisaalta, ihmetelköt. Ehkä hän luulee, että Tara on karannut.

Yhtäkkiä pihalta kuuluu kauheaa mekkalaa, ja joku huutaa kiemeästi.

”Lopeta, nyt heti!”

Lukan isä lähtee katsomaan, ja muut seuraavat vanavedessä, Tara viimeisenä. Pihalla on iso musta hevonen, joka vaikuttaa hermostuneelta. Silmien valkuaiset vain vilkkuvat, kun se yrittää paeta riimussaan roikkuvan vaalean tytön otteesta. Tyttö, jonka kasvot ovat

punaiset ja hikiset, näyttää pelokkaalta. Kun hän huomaa muut tallin ovensuussa, hänen elkeihinsä tulee lisää pontta.

”Lopeta!” hän huutaa uudelleen ja riuhtoo hevosta riimunnarusta.

Hevonen pakittaa jännittyneenä. Sen etujalat irtoavat maasta, kun se kavahtaa taaksepäin. Taran sydän hyppää kurkkuun, kun hän katselee hevosta. Se tuntuu katsovan häntä silmiin aivan kuin apua pyytäen.

”Hei, voinko auttaa?” Lukan isän ääni on rauhallinen, kun hän kävelee tytön ja hevosen luokse.

Hevonen rauhoittuu heti, kun mies tulee paikalle, mutta tytön silmät leiskuvat edelleen raivosta.

”Tämä typerä hevonen kyttää kaikkea”, hän kivahtaa ja huitaisee hevosta riimunnarun toisella päällä. Ele saa hevosen kavahtamaan uudelleen. Taran silmät ovat lautasen kokoiset. Hän ei ole koskaan nähnyt kenenkään kohtelevan hevosta tällä tavalla. Hän vilkaisee Emmiä, joka seisoo hiljaa hänen vieressään, mutta tytön ilmettä on vaikea tulkita.

”Uudessa paikassa on paljon katsottavaa”, Lukan isä sanoo ja laskee kätensä mustan hevosen kaulalle. Taran yllätykseksi se painaa turpansa miehen syliin ja pärskähtää. Narun päässä oleva tyttökin näyttää rentoutuvan vähän.

”Oletko sinä Saskia?” Lukan isä kysyy. Kun tyttö nyökkää, hän viittaa kohti tallia. ”Tulkaa mukaan, niin näytän oikean karsinan.”

Tyttö nykäisee riimusta, ja hevonen hätkähtää mutta ei reagoi sen enempää. Tara, Emmi ja Luka väistyvät ovensuusta kaikessa hiljaisuudessa, kun tyttö taluttaa hevosensa talliin. Tara ei ole koskaan ollut lähellä niin valtavaa hevosta. Hän ei ymmärrä, miksi se seuraa tyttöä kiltisti, vaikka tämä on sille niin ilkeä. Hevonen on niin iso, että voisi vaikka karata, eikä tyttö voisi sille mitään. Ehkä se on joskus tehnytkin niin.

”Huh”, Emmi puuskahtaa, kun Saskia on kadonnut näköpiiristä.

”Sano muuta”, Luka vastaa ja pudistaa päätään.

Tara on hiljaa. Hetken kolmikko katselee toisiaan, sitten Emmi nyökkää.

”Mun pitää hakea ponien tavarat autosta”, hän sanoo.

”Mä voin näyttää sulle satulahuoneen”, Luka vastaa. Molemmat kääntyvät katsomaan Taraa.

Onneksi juuri sillä hetkellä äiti pelastaa hänet. Kukapa olisi uskonut, että äidin näkeminen voisi tuntua helpotukselta.

”Tara!” äiti huutaa koulurakennuksen kulmalta. Tara vilkaisee anteeksipyytävästi Emmiä ja Lukaa.

”Mun pitää mennä”, hän saa sanottua.

”Mä tulen samaa matkaa”, Emmi sanoo ja hymyilee taas kuin hammastahnamainoksen näyttelijä.

Tara kohauttaa olkiaan, ihan sama. Salaa hänestä kuitenkin tuntuu kivalta, että tyttö haluaa kulkea yhtä matkaa hänen kanssaan.

Äiti tulee vastaan ja näyttää kärsimättömältä niin kuin aina.

”Mihin sinä katosit?” Äidin äänessä on taas terävä sävy.

Tara ei vastaa, katsoo vain äidin ohi parkkipaikalle kuin mikäkin zombi.

”Moi, mä olen Emmi”, Emmi sanoo kirkkaalla äänellä.

Tara ei ole uskoa korviaan. Kuka oikeasti pokkana esittelee itsensä jollekin oudolle aikuiselle? Hän vilkaisee Emmiä, joka hymyilee aseistariisuvaa hymyään.

”Hei Emmi”, äiti sanoo kohteliaasti. ”Oletko sinäkin tulossa tänne kouluun?”

”Joo, seiskalle”, Emmi sanoo reippaasti. ”Toin tänne mun kaksi poniakin, Trixin ja Minin.”

”Sepä mukavaa”, äiti sanoo, mutta hänen ajatuksensa ovat tietenkin jo muualla.

”Tara, hae sun laukut autolta”, äiti sanoo ja katsoo kelloon. ”Tässä alkaa olla jo kiire.”

Kiire. Äidin toinen nimi. Hänellä on aina kiire. Kiire kokoukseen, kiire työmatkalle. Kiire ihan joka paikkaan. Tara puree leuat tiukasti yhteen. Hän ei halua jäädä tähän typerään kouluun, mutta hänellä ei ole vaihtoehtoja. Isä on muuttanut työn perässä vuodeksi Kanadaan, ja äitikin on kohta jakkupuvussa matkalla toiselle puolelle maailmaa. Sillä välin Tara on sopivasti säilytyksessä sisäoppilaitoksessa: poissa silmistä, poissa mielestä.

Taran tekee mieli alkaa lakkoon. Mitä äiti tekisi, jos hän kävisi makaamaan keskelle parkkipaikkaa eikä suostuisi nousemaan? Tai menisi autoon eikä tulisi sieltä ulos? Mutta Tara ei kehtaa. Etenkään kun Emmi on siinä ihan vieressä iloisena ja reippaana. Paitsi juuri nyt tyttö ei hymyile vaan katsoo Taraa tutkivasti.

”Tuletko sä mun luokalle?” hän kysyy varovaisesti, ihan kuin arvaisi, ettei Tarakaan ole varma siitä, mitä seuraavaksi tapahtuu. Tara katsoo tyttöä ensimmäistä kertaa suoraan silmiin. Ne ovat ystävälliset ja iloiset. Hän nyökkää hitaasti.

”Joo”, hän kuiskaa ja huomaa hymyilevänsä.

SASKIA

3

Saskiaa itkettää. Olisihan se pitänyt arvata, ettei Diva käyttäytyisi kunnolla uudessa paikassa. Sen kanssa oli vaikeuksia kotonakin. Pahinta oli kuitenkin se, että muut ihmiset olivat nyt todistaneet sitä. Saskia ei voi unohtaa heidän ilmeitään, etenkin sen lyhyen tytön, jolla oli kiharat hiukset. Hän voi vain kuvitella, mitä he nyt puhuvat hänestä selän takana. Että Saskia ei osaa edes taluttaa hevosta. Ja että hän on muutenkin pelkkä luuseri.

Diva pukkaa Saskiaa takaapäin turvallaan, mutta Saskia työntää hevosen pään pois.

”Älä viitsi”, hän sanoo tammalle. ”Ei nyt.”

Hän tietää, ettei se ole oikeudenmukaista, mutta Saskia ei voi itselleen mitään. Ei ole Divan vika, että se on hänen uusi hevossensa. Se ei valinnut

osaansa, mutta eipä valinnut Saskiakaan. Äiti ja valmentaja olivat tehneet ostopäätöksen yhdessä kaksi kuukautta sitten. Samoin kuin he olivat vain päättäneet, että Saskian ponivuodet olivat ohi. Hän ajattelee pikkusiskoaan, joka saa nyt vuorostaan ratsastaa Keiralla.

Keira. Ponin ajattelemisenkin saa kyyneleet nousemaan Saskian silmiin. Keiran kanssa tämä koulukin olisi ihan erilainen kokemus, hän on siitä ihan varma. Mutta Keira ei ole täällä eikä tulisi koskaan olemaankaan, koska Saskia on aivan liian pitkä ratsastamaan ponilla. Miten hän olikin kasvanut niin raivostuttavan paljon pituutta viime vuoden aikana, vaikka hän oli tehnyt kaikkensa, ettei niin olisi käynyt. Lakannut hetkeksi syömästäkin. Mistään ei ollut kuitenkaan ollut apua, ja nyt hän on tällainen hujoppi, päätä pidempi kuin kaikki muut. Hänen olisi pitänyt harrastaa koripalloa eikä poniratsastusta, niin kuin isä oli jaksanut koko kesän vitsailla.

Saskia tiirailee karsinasta tallin käytävälle, mutta ketään ei onneksi näy. Ehkä muut ovat jo jatkaneet matkaansa. Toivottavasti, sillä Saskia ei halua törmätä heihin uudelleen ennen kuin on pakko. Onneksi tallimestari auttoi häntä Divan kanssa, vaikka sekin oli ollut todella noloa.

Saskia vilkaisee tammaa, joka hyörii hänen vieressään hermostuneena. Yhtäkkiä hevonen nostaa päänsä ylös ja hirnuu kimeällä äänellä. Se on aika pelottavaa ja saa Saskian pakenemaan karsinasta käytävälle.

”Hei, älä ole tuollainen”, hän sanoo ja katselee hevosta karsinan ovelta. Diva ei kuitenkaan pyynnöstä välitä vaan pyörähtää karsinassa ympäri ja päästää ilmoille toisen kimeän hirnahduksen. Sitten se syöksähtää karsinan ovelle niin nopeasti, ettei Saskia melkein saa ovea ajoissa kiinni.

”Sä voisit antaa sille vaikka heinää”, joku sanoo hänen takaansa. ”Se varmaan rauhoittaisi sitä.”

Saskia pyörähtää ympäri. Käytävällä seisoo se sama poika, joka

oli ollut pihalla, kun Saskia talutti Divan talliin. Saskia pyyhkii nopeasti silmiään.

”Niin mä meinasinkin tehdä”, hän sanoo napakasti. ”Mulla on trailerissa heinää.”

Poika nyökkää. ”Tarvitsetko sä apua tavaroiden kantamisessa?”

Saskia huomaa pudistavansa päätään, vaikka oikeasti olisi kiva, jos joku auttaisi, sillä äidistä ei olisi apua ja siskosta vielä vähemmän. Mutta Saskia ei osaa kuvitella, että hän antaisi tämän pojan auttaa. Tai kenenkään muunkaan.

Poika kohauttaa olkiaan.

”Sulla on aika hieno hevonen”, hän sanoo ja katselee Divaa karsinan lautojen välistä. Tamma hyörii ja pyörii karsinassaan hermostuneen näköisenä. Välillä se pysähtyy ja hirnuu niin kovaa, että Saskiasta tuntuu, että hänen tärykalvonsa halkeavat.

Saskiasta kuulostaa kuin pojan kommentista puuttuisi loppu. Sullla on aika hieno hevonen, vaikka et osaa käsitellä sitä. Sullla on aika hieno hevonen, vaikka olet itse vasta aloittelija. Sullla on aika hieno hevonen, miten sä meinasit pärjätä sen kanssa?

”Kiitti”, Saskia saa mutistua. Mielessään hän toivoo, että poika lähtisi pois arvostelemasta.

Isä kerran sanoi, etteivät muut ihmiset arvostelee hänen tekemiään. Saskia on kuitenkin varma, että isä on väärässä. On vaikea uskoa, etteivät muut arvostelisi Saskiaa niin kuin hän arvostelee heitä. Tai itseään. Usein Saskia antaa itselleen arvosanoja, sillä kaikessa, mitä hän tekee, on ehdottomasti parantamisen varaa. Etenkin Divan kanssa. Se tuo esiin kaikki Saskian virheet – sellaisetkin, joista hän ei ollut aikaisemmin tietoinen. Keira oli niin paljon armollisempi. Keiran seurassa Saskia on joskus yltänyt omasta mielestään kiitettävään arvosanaan.

SASKIA

Kun Saskia on raahannut kaikki tavarat ja heinät tallille, hän istuu hetkeksi loimien kuivaushuoneen tuolille ja huokaisee. Onneksi tallimestarin poika, Luka, oli tuonut hänelle kottikärryt. Niillä Saskia oli saanut tavarat kätevästi parissa erässä tallille. Poika oli häipynyt sen jälkeen omille teilleen, eikä Saskia ollut joutunut puhumaan hänen kanssaan enempää. Ne kaksi tyttöä, jotka Saskia oli nähnyt tallin ovella, olivat niin ikään pysytelleet omissa oloissaan. Saskia oli kuitenkin seurannut heitä sivusilmällä, etenkin sitä punatukkaista, joka oli tuonut koululle vuonohevosensa. Hevonen oli käyttäytynyt ärsyttävän hyvin. Juuri niin hyvin kuin Keirakin olisi käyttäytynyt, jos se olisi nyt täällä.

Muutamalla muullakin oppilaalla oli oma hevonen. Ne olivat kaikki rauhoittuneet karsinoihinsa ilman ongelmia, toisin kuin Diva. Nytkin kuivaushuoneessa piileskellessään Saskia kuulee, kuinka tamma liikehtii karsinassaan levottomasti, kuopii maata ja potkii ovea. Miten se jaksakin olla niin vaikea?

Heinäkään ei ollut saanut hevosta rauhoittumaan kuin hetkeksi. Tallimestari oli sanonut, että se saattaisi asettua, jos saisi tutkia

paikkoja ja kävellä ulkona, mutta ajatuskin kauhistuttaa Saskiaa. Hän näkee jo sielunsa silmin, miten Diva retuuttaisi häntä pitkin pihaa tai pahempaa: pääsisi vapaaksi.

Äiti oli tarjoutunut auttamaan, mutta Saskia oli kieltäytynyt. Äiti ei ole varsinaisesti hevosihminen, vaikka hän on kyllä ollut mukana Saskian ja tämän pikkusiskon harrastuksessa jo yhteensä viisi vuotta. Niistä kolmena heillä on ollut Keira. Äiti osaa tehdä vaikka mitä Keiran kanssa: taluttaa, satuloida ja jopa lastata traileriin. Mutta Diva on ihan eri asia. Tamma on aivan omalta hullujen hevosten planeetaltaan.

Saskia painaa silmänsä kiinni. Äidistä ei olisi apua muutenkaan, sillä hän ei halua kuulla, ettei Diva olekaan täydellinen – maksettiinhan hevosesta sievoinen summa rahaa.

Kun äänet tallissa hiljenevät, Saskia uskaltautuu käytävälle. Diva on jo vähän rauhallisemman oloinen, haukkaa jopa suupalan heinää ja pureskelee sitä, joskin pää ylhäällä. Saskia katselee mustaa tammaa arvioivasti. Uskaltaisikohan sen ottaa ulos karsinasta? Vatsaa alkaa kuitenkin heti kipristellä. Ehkä on parempi odottaa huomiiseen. Tallimestari näyttäisi hänelle sitten tarhan, jossa Diva saisi ulkoilla. Saskia nojaa otsansa karsinan seinää vasten.

”Hei, koita rauhoittua”, hän kuiskaa hevoselle karsinan lautojen raosta. ”Kaikki järjestyy vielä.”

Viimeiset sanat on kohdistettu enemmän hänelle itselleen kuin hevoselle. Saskian yllätykseksi tamma ojentaa turpansa ja nuuhkii hänen kasvojaan lautojen läpi. Sen hengitys tuntuu lämpimältä ihoa vasten. Saskia työntää etusormensa lautojen välistä ja koskee

tamman turpaa. Ele saa hevosen kuitenkin vetäytymään taaksepäin.

”Ei sitten”, Saskia huokaa. Hän vaeltaa tallin päädystä pihalle ja katselee hevosten tarhojen yli järvelle, joka on peilityyni. Jokin lintu huutaa kaukaisuudessa, ja hetken Saskia vain seisoo siinä ja kuuntelee hevosten rouskutusta takanaan.

Silloin hän näkee sen – oranssin värisen ketun. Se istuu järven rannassa mutta katselee tallille päin. Hetken Saskia luulee sitä koiraksi, niin tuttavallisesti se tarkkailee talliympäristöä. Mutta kun eläin nousee seisomaan ja Saskia näkee sen pörheän hännän, hän varmistuu, että se on kettu.

Kun kettu lähtee astelemaan rannalta mutkittavaa polkua tallin suuntaan, Saskia ei liikahtakaan. On kuin hänen kehonsa olisi jäänyt patsaaksi ja jalat kasvattaneet juuret, jotka ulottuvat metrien syvyyksiin. Tunne on vähän pelottava, mutta samalla siinä on jotain normaalia, suorastaan luontevaa.

Kettu tassuttelee aina tallin pihalle asti ja istuu Saskian eteen, muutaman metrin päähän. Se katselee häntä kullavärisillä silmillään niin tiiviisti, että tuntuu kuin eläin katsoisi suoraan hänen sisäänsä – paikkaan, jonne kukaan ei ole aikaisemmin nähnyt.

Saskian sydän alkaa rummuttaa hänen rinnassaan. Hän ei ole koskaan nähnyt kettua tai mitään muutakaan villieläintä näin läheltä. Eläimen turkki on paksu, ja sen kultainen hohde korostuu ilta-auringossa. Hän tuijottaa kettua kuin jonkinlaisen taian vallassa. Silloin kettu nousee ja kääntyy, se kävelee muutaman askeleen pois päin kohti tallin takana olevaa metsää. Sitten se vilkaisee Saskiaa olkansa yli, aivan kuin kutsuisi hänet mukaansa.

”Ei”, Saskia sanoo ja pudistaa päätään. Sitten hän nostaa käden hämmästyneenä suunsa eteen. Puhuiko hän ketulle ääneen? Kettu ravistelee paksua, kullapunaista turkkiaan. Juuri silloin tallimestarin ääni kuuluu Saskian takaa tallista.

”Vieläkö olet täällä?”

YHTEYS HEVOSIIN AVAUTUU!

Musta tamma nimeltä Diva tuo yhteen kaksi hyvin erilaista nuorta. Mitä levoton ratsu haluaa kertoa Taralle ja Saskialle?

Tara aloittaa seitsemännän luokan Hevoskallion kartanossa, ja vaikka ujo tyttö rakastaa hevosia, koulussa on oppilas, joka saa hänet varpailleen. Jäätäväkatseinen Saskia kohtelee ikävästi kilparatsuaan Divaa, jota kohtaan Tara tuntee selittämätöntä yhteyttä. Se ei jää Saskialta huomaamatta, vaan Tara joutuu pian hänen silmätikukseen. Mutta mitä Saskian kovan ulkokuoren alla piilee?

Ja miksi koulun mailla liikkuu kettu, jota kaikki eivät näe?

Romaani aloittaa kiehtovan trilogian eläinten viesteistä ja intuition voimasta.

9 789520 458850

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-5885-0

KANNEN KUVA: ELLI PUUKANGAS